

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 12. maj 1987 *

Høje Domstol.

1. Sagsøgeren, Marco Castagnoli, blev den 20. februar 1984 ansat som hjælpeansat på Det Fælles Forskningscenter i Ispra, der er omfattet af Kommissionens virksomhed. Sagsøgeren skulle bestride en stilling som ufaglært arbejder i kategori D, gruppe IX, klasse 3. Ansættelseskontrakten gjaldt for fire måneder og blev senere to gange forlænget for et tilsvarende tidsrum.
2. Før udløbet af den sidste ansættelsesperiode meddelte kontorchefen for Kommissionens afdeling for personale og administration ved skrivelse af 22. januar 1985 sagsøgeren, at hans ansættelseskontrakt i medfør af artikel 52 i Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (i det følgende benævnt »AØA«) ikke kunne forlænges for tiden efter den 21. februar 1985.
3. Den 15. februar 1985 tilstillede sagsøgeren i anledning af denne skrivelse Kommissionen en note i henhold til artikel 90 i Vedtægten for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvori han bestred at han tjenestretligt skulle have den status som hjælpeansat, han havde fået tildelt. I noten anførte sagsøgeren endvidere, at han for nylig var blevet bekendt med, at han var blevet ansat for at erstatte en midlertidigt ansat, der havde været ansat på ubestemt tid, Augusto Zappatini, der var blevet invalidepensioneret med virkning fra den 1. januar 1982, og at han derfor selv måtte anses som midlertidigt ansat og ikke som anført som hjælpeansat.
4. Sagsøgerens note blev af Kommissionen anset for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og blev som sådan afvist. Sagsøgeren har derefter anlagt nærværende sag med påstand om, at han kendes berettiget til status som midlertidigt ansat »med virkning fra den 22. februar 1984 eller fra en anden dato (tidligere eller senere) efter Domstolens bestemmelse, samt til erstatning fra den dato, hvor sagsøgeren anerkendes at have ret til den nævnte status, og til den dato, hvor han udnævnes«. Til støtte for sine påstande har sagsøgeren anført, at ansættelsesmyndighedens beslutning om at afskedige ham er ulovlig, idet den er i strid med italiensk lovgivning (lov nr. 230 af 18. april 1962) og med AØA (artiklerne 3, 51 og 52).
5. Kommissionen har påstået sagen afvist. Jeg begynder derfor med at gennemgå formalitetsspørgsmålet, idet jeg naturligvis kun vil omtale Kommissionens anbringende om, at klagen blev indgivet for sent, da dette er det eneste anbringende, som Kommissionen har fastholdt til det sidste.

I — Formaliteten

6. Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens klage blev indgivet mere end tre måneder efter indgåelsen af ansættelseskontrakten eller senere forlængelser, af hvilke den sidste skete den 17. oktober 1984. Sagen må derfor naturligvis afvises som for sent anlagt.

* Oversat fra portugisisk.

7. En afgørelse af dette spørgsmål forudsætter en klar afgrænsning af sagens genstand og af genstanden for den klage, der blev indgivet forud for sagsanlægget.
8. Her må det dog fastslås, at sagsøgeren i både klagen og stævningen flere gange har formuleret sig uklart, både når det gælder bestemmelsen af, hvilken retsakt, der påklages, og hvad hans påstande går ud på.
9. Lad mig forsøge at sprede disen og se klart.
10. Sagsøgeren anfægtede i sin *klage* af 15. februar 1985 udtrykkeligt det »ansættelseskriterium«, som »ansættelsesmyndigheden« havde anvendt på ham, men som han først ad omveje var blevet bekendt med kort tid forinden. Da der er tale om en anfægtelse af ansættelseskriteriet, må det naturligvis være den kontrakt, ved hvilken sagsøgeren oprindeligt blev ansat som hjælpeansat, der bliver genstand for kritik.
11. Sagsøgeren har imidlertid i replikken forklaret, at hans klage i sidste ende var rettet mod afgørelsen af 22. januar 1985, ved hvilken han fik afslag på en forlængelse af kontrakten og således ikke kunne forblive i den stilling, han havde bestridt i over et år.
12. I klagen bad sagsøgeren om at få »status som midlertidigt ansat på ubestemt tid« uden herved at angive, fra hvilket tidspunkt han ønskede at opnå denne tjensteretlige stilling.
13. Derimod er det i *stævningen* de kriterier, ansættelsesmyndigheden har lagt til grund for, at sagsøgeren med virkning fra den 21. februar 1985 definitivt blev fjernet fra sin stilling som hjælpeansat, der anfægtes.
14. Sagsøgeren påstår sig i sagen kendt »berettiget til at få status som midlertidigt ansat med virkning fra den 22. februar 1984 eller fra en anden dato (tidligere eller senere) efter Domstolens bestemmelse«.
15. Hvorledes skal man nu forholde sig over for denne usikkerhed?
16. Sagsøgerens hovedargument går ud på, at det er utilstedeligt, at en hjælpeansat ansættes for at erstatte en midlertidigt ansat, der definitivt er ude af stand til at bestride sin stilling. Dersom dette argument lægges til grund, må det være den oprindelige ansættelseskontrakt af 20. februar 1984, der fra begyndelsen må betragtes som den retsakt, der påstås at være retsstridig og muligvis skadeforvoldende for sagsøgeren.
17. Under alle omstændigheder kan der ikke gøres krav på tilkendelse af status som midlertidigt ansat fra kontraktsforholdets begyndelse med alt, hvad dette indebærer, uden klart at bestride den retsakt, ved hvilken en anden tjensteretlig stilling er blevet tildelt.
18. Når henses til bestemmelserne i artikel 52, i AØA, kan kontraktsforholdet på den anden side kun opretholdes efter udløbet af den anden forlængelsesperiode, såfremt der ved kontrakten blev tildelt sagsøgeren status som midlertidigt ansat på ubestemt tid, og ikke som hjælpeansat, idet denne sidste tjensteretlige stilling ikke efter vedtægten kan bevares i mere end et år. Dette måtte nødvendigvis følge af den oprindelige ansættelseskontrakt, idet dennes oprindelige kontraktsvilkår blev opretholdt ved de to fornyelser, således at der kun skete en forlængelse af kontraktens gyldighedstid.
19. På baggrund heraf måtte tremånedersfristen ifølge artikel 90, stk. 2, i vedtægten regnes fra datoen for indgåelsen af den oprindelige ansættelseskontrakt, dvs. den 20.

februar 1984, og det måtte derfor i princippet være åbenbart, at sagen er for sent anlagt.

20. Det samme ville blive resultatet, selv om man — ved at se på hver enkelt forlængelse af den oprindelige kontrakt og opfatte den som en ny kontrakt — antog at sagsøgeren kun kan anfægte den sidste af disse akter, der blev meddelt ham den 17. oktober 1984. Sagsøgeren tiltrådte jo ansættelseskontrakten den 24. oktober 1984, og tremånedersfristen for indgivelse af klage udløb således den 24. januar 1985, hvorefter klagen af 15. februar 1985 er for sent indgivet.

21. Dette var sagsøgeren også klar over, og han har utvivlsomt derfor i replikken anført, at klagen ikke var rettet »mod afgørelsen fra oktober 1984, ved hvilken hans ansættelse på bestemt tid blev forlænget med fire måneder, men mod afgørelsen af 22. januar 1985, ved hvilken det blev afvist at forlænge kontrakten endnu en gang«.

22. Det forekommer mig imidlertid af de tidligere anførte grunde meningsløst at bestride en af disse retsakter uden også at anfægte den oprindelige ansættelseskontrakt og den tjenesteretlige stilling, sagsøgeren fik tildelt ved denne.

23. Sagsøgeren har dog i replikken gjort gældende, at man ikke har kunnet kræve, at han anfægtede den tjenesteretlige stilling, han havde fået ifølge kontrakten, på et tidligere tidspunkt, eftersom dette ville have betydet, at han straks var blevet afskediget.

24. Lad os se bort fra, at denne opfattelse er i strid med den opfattelse, sagsøgeren gav udtryk for i sin klage af 15. februar 1985, hvori det anføres, at han ville have handlet før, såfremt han på et tidligere tidspunkt havde vidst, at han var blevet ansat for at erstatte en midlertidigt ansat, hvis ansættelsesforhold ikke var tidsbegrænset.

25. Jeg vil også se bort fra, at en imødekommelse af sagsøgerens krav på grundlag af en eventuel klage fra ham umiddelbart efter den oprindelige kontrakt ville have betydet, at der fra begyndelsen tilkendtes ham status som midlertidigt ansat på ubestemt tid, hvilket ville have medført, at han kun kunne afskediges på de betingelser, der er fastsat i vedtægten.

26. Til gengæld må det uden tvivl tages i betragtning, at sagsøgeren ikke ville have kunnet risikere noget, hvis han rettidigt havde indgivet klage efter den sidste forlængelse af kontrakten, mens denne endnu var i kraft, eftersom kontrakten absolut ikke — hvis der da ikke må gives sagsøgeren medhold i realiteten — kunne forlænges som følge af bestemmelserne i artikel 52, litra b), i AØA.

27. På den anden side er det her på sin plads at henvise til Domstolens praksis i lignende sager, hvor der har været tale om for sen indgivelse af ansøgninger fra EF-tjenestemænd om ændret indplacering efter fastansættelsen. Domstolen har i en dom af nyere dato¹ — der bekræfter en praksis, der i hovedtræk allerede aftegnede sig ud fra enkelttilfælde i tidligere domme² — fastslået, at det uden hensyn til, at en tjenestemand, der er ansat på prøve, befinder sig i en usikker situation, er udnævnelsen til tjenestemand på prøve og ikke indplaceringen ved udnævnelsen til fastansat tjenestemand, som udgør den akt, der i forbindelse med ansøgninger om ændret indplacering indeholder et klagepunkt, og at klagefristerne løber fra datoen for denne første udnævnelse.

28. Sagsøgeren har imidlertid yderligere gjort gældende, at han først blev bekendt

¹ — Dom af 7. maj 1986, 191/84, Jean-Pierre Barcella m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1541, præmis 11.

² — Dom af 18. juni 1981, 173/80, Blasig mod Kommissionen, Sml. s. 1649, 1658, dom af 1. december 1983, 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981, 3991, præmis 10.

med, at han var blevet ansat for at erstatte en midlertidigt ansat, der var blevet invalidepensioneret endeligt, kort tid før han fik at vide, at hans kontrakt udløb.

29. Efter sammenhængen i sagsøgerens anbringender, hvorefter den anfægtede akt er meddelelsen af 22. januar 1985, er der her tale om et fuldkomment irrelevant forhold.

30. På den anden side er dette argument vanskeligt foreneligt med den betydning, sagsøgeren også tillægger frykten for at blive afskediget, såfremt han havde taget noget initiativ, mens han endnu var kontraksansat på bestemt tid.

31. Hvordan det nu end forholder sig, kan man med udgangspunkt i sagsøgerens anbringende om, at han først på for sent et tidspunkt blev bekendt med den eventuelle sammenhæng mellem sin egen ansættelse og pensioneringen af den midlertidigt ansatte Augusto Zappatini, hvilket Kommissionen ikke har bestridt — antage, at der foreligger en ny omstændighed, der kan bringe klagefristerne i henhold til artikel 90, stk. 2, andet led, i vedtægten til at løbe på ny³. Under alle omstændigheder er der grundlag for at anvende bestemmelserne i artikel 90, stk. 2, *andet led in fine*, i vedtægten, idet fristen først begynder at løbe den dag, sagsøgeren fik kendskab til de omstændigheder, der kunne begrunde hans klage. Hermed vil sagsøgeren inden fristens udløb have bestridt den tjenesteretlige stilling, han fik tildelt ved den oprindelige kontrakt, således at sagen kan antages til realitetsbehandling.

32. Det må erkendes, at sagsøgeren ikke har bidraget til en klar afgørelse på dette punkt, idet han under sagen har begået forskellige fejl, når det gælder fastlæggelsen af sagens genstand.

33. Jeg har imidlertid tidligere i dette forslag anerkendt, at sagsøgeren, når han formulerer sit krav som et krav om, at der til-

kendes ham status som midlertidigt ansat med virkning fra den 22. februar 1984, nødvendigvis forudsætter en anfægtelse af den oprindelige kontrakt, hvorefter han havde status som hjælpeansat. Det må derfor kunne anerkendes, at når sagsøgeren først efterfølgende fik kendskab til omstændigheder, der kunne begrunde hans klage, var hans klage rettidig, således at sagen kan antages til realitetsbehandling.

34. Jeg vil herefter gennemgå sagens realitet.

II — Sagsøgerens realitetspåstande

35. Sagsøgeren har i første række anfægtet den ham tildelte tjenesteretlige stilling på grundlag af italiensk lovgivning (lov nr. 230 af 18. april 1962), hvorefter det ikke er tilladt at indgå »mere end to ansættelseskontrakter på bestemt tid«.

36. Dette anbringende, som sagsøgeren i replikken har erkendt at have påberåbt sig som eksempel på en lovgivning, der i særlig grad er udtryk for almindelige retsgrund-sætninger, der er fælles for medlemsstaternes ret om arbejdsaftaler, er imidlertid ikke relevant.

37. Ansættelseskontrakter indgået af Fællesskabets institutioner og deres midlertidigt ansatte eller hjælpeansatte reguleres udelukkende af fællesskabsretten, herunder navnlig Vedtægten for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og Ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (AØA)⁴.

38. Vi må derfor se nærmere på bestemmelserne i vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

3 — Dom af 15. maj 1985, 127/84, Erwin Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437, præmisserne 9 til 13.

4 — Jfr. dom af 1. april 1987, 257/85, Dufay mod Europa-Parlamentet, Sml. s. 1561, præmis 12, jfr. også dom af 25. juni 1981, 105/80, Desmedt mod Kommissionen, Sml. s. 1701, se navnlig s. 1711, hvoraf det fremgår, at forholdet mellem tjenestemænd og institutionerne

39. I artikel 3 i AØA forstås ved en hjælpeansat den, der ansættes:

— for at erstatte en tjenestemand eller en midlertidigt ansat, der midlertidigt er ude af stand til at udøve sine funktioner [litra b)]

— for at udøve et hverv i en institution... med de i artikel 52 fastsatte begrænsninger uden at være ansat i den stilling i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører denne institution [litra a)].

40. I nærværende sag har bestemmelsen i litra b) ingen interesse. Den ansatte, hvis funktioner sagsøgeren skulle have udøvet, var ikke midlertidigt forhindret i at gøre tjeneste, men havde tværtimod definitivt fratrådt sin stilling.

41. Sagsøgeren kan altså kun være blevet ansat som hjælpeansat på grundlag af bestemmelsen i litra a).

42. Det er også Kommissionens synspunkt, og den har herved fremhævet, at sagsøgerens ansættelseskontrakt ikke angav de hverv, der påhvilede ham, og at han skulle bestride en stilling som ufaglært arbejder, som ikke fandtes i listen over stillinger.

43. Kommissionen har således gjort gældende, at man ved pensioneringen af Augusto Zappatini kunne frigøre den stilling, han hidtil havde bestridt og henføre den til en fælles pulje af ledige stillinger, der senere — uden hensyn til det arbejde, den tidligere omfattede — kunne fordeles af ledelsen ved Forskningscentret i Ispra helt afhængigt af prioriteringen af tjenestens krav. Kommissionen har anført, at det er denne persona-

leforvaltning, der anvendes på centret i Ispra, og derfor blev der opslået en meddelelse om ledig stilling med henblik på besættelsen af den ledige stilling i samme afdeling (»infrastruktur«), men i en anden sektor, nemlig sektoren for »rensningsanlæg for spildevand« og ikke i »sektionen for varme og luftkonditionering«.

44. Samme procedure blev anvendt på samme tidspunkt med henblik på besættelsen af en stilling, der var blevet ledig i en anden afdeling ved pensionering af en anden ansat i samme kategori som Augusto Zappatini.

45. Af AØA følger det imidlertid — som fastslået senere i Domstolens praksis⁵ — at »kriteriet for sondringen mellem hjælpeansatte og midlertidigt ansatte er, at den midlertidigt ansatte ansættes i en fast stilling i listen over stillinger, mens den hjælpeansatte, bortset fra situationen ved konstitution, udøver en administrativ virksomhed uden at være ansat i en stilling i listen over stillinger«.

46. Som tidligere fastslået af Domstolen⁶ påhviler det således »den, som anmoder om, at en periode som hjælpeansat ligestilles med en periode som midlertidigt ansat, først og fremmest at føre bevis for, at stillinger med de arbejdsopgaver han har udført, på det pågældende tidspunkt var opført på listen, og at de var ledige«.

47. Så vidt jeg kan se, har sagsøgeren ikke under sagen givet oplysninger eller fremlagt andet bevismateriale, der afkræfter Kommissionens gentagne erklæringer om, at han

5 — Dom af 23. februar 1983 i de forenede sager 225 og 241/81, Toledano Laredo og Garilli mod Kommissionen, Sml. s. 347, 360, præmis 6; endvidere dom af 1. februar 1979, 17/78, Deshormes mod Kommissionen, Sml. s. 189, 203, præmis 51; dom af 19. november 1981, 106/80, Fournier mod Kommissionen, Sml. s. 2759, 2769.

6 — Nævnte dom Toledano Laredo, s. 361, præmis 12.

ikke har bestridt nogen stilling, der findes på listen over stillinger, idet de ledige stillinger var blevet fordelt med henblik på udøvelse af andre hverv og besat i henhold til de vedtægtsmæssige procedurer.

48. Overførslen af en fast stilling til en anden tjenestegren var herefter begrundet i den pågældende institutions vurdering af tjenestens krav, og ledelsen ved centret i Ispra valgte denne løsning for besættelsen af den stilling, som den midlertidigt ansatte Zappatini tidligere havde indtaget, idet den herved benyttede sine vedtægtsmæssige beføjelser for så vidt angår tjenestegrenenes organisation.

49. Fra det tidspunkt, hvor der således ikke længere fandtes nogen ledig stilling i institutionens liste over stillinger, kunne ledelsen ved Forskningscentret i Ispra ikke ansætte en midlertidigt ansat til at udføre de arbejdsopgaver, som A. Zappatini hidtil havde udført, heller ikke selv om der skulle have været ledige stillinger i andre tjenestegrene i institutionen, hvilket ikke ses at være godtgjort under sagen.

50. Herefter er det ikke muligt at ansætte sagsøgeren som midlertidigt ansat uden oprettelse af en ny stilling og optagelse af en tilsvarende stilling på budgettet, og jeg er ikke bekendt med, om dette er muligt eller byder på vanskeligheder.

51. Ifølge Domstolens faste praksis⁷ er det utvivlsomt, »at det karakteristiske for [kontrakten om hjælpeansættelse] ... er den tidsmæssige usikkerhed, idet den kun kan anvendes for at sikre en midlertidig erstatning

eller for at gøre det muligt at udføre administrative opgaver, der har foreløbig karakter, eller som opfylder et påtrængende krav, eller ikke er klart defineret«, og at sagsøgerne »må ... godtgøre, at de arbejdsopgaver, som de udførte som hjælpeansatte, ikke var af midlertidig art, eller med andre ord, at det drejede sig om varige offentlige opgaver inden for Fællesskabet«⁸.

52. Efter Kommissionens opfattelse har dette ikke været tilfældet i nærværende sag; de opgaver, der påhvilede sagsøgeren, var nemlig ikke specificeret, og ansættelse af hjælpeansatte var efter Kommissionens opfattelse den bedste måde, hvorpå man kunne indrette sig efter behovene i en tjenestegren, hvor antallet af ansatte ifølge de oplysninger, der er blevet givet i retsmødet, blev reduceret fra 15 eller 16 i 1982 til de nuværende 9.

53. Det kan dog være på sin plads at henviser til — som Domstolen med føje har fastslået⁹ — at ordningen for hjælpeansatte »ikke uden at få karakter af misbrug, kan anvendes til i årevis at overlade varige opgaver til et sådant personale [dvs. hjælpeansatte], der således ville blive anvendt på unormal måde med lang tids usikkerhed«.

54. Ganske vist var sagsøgerens ansættelseskontrakt, de to forlængelser indbefattet, ikke gyldig for et længere tidsrum end bestemt i artikel 52, litra b) i AØA, dvs. i et år.

55. Før ham havde der imidlertid for tidsrum af et år været ansat to andre hjælpeansatte med de samme opgaver, og senere er tilsyneladende to andre ansættelseskontrakter blevet afsluttet på de samme vilkår.

8 — Nævnte dom Toledano Laredo, s. 361, præmis 12.

9 — Nævnte dom Deshormes, s. 201, præmis 38; Nævnte dom Fournier, s. 2768, præmis 5.

7 — Jfr. de nævnte domme.

56. Foreligger der ikke hermed et forhold, der peger i retning af, at institutionen har handlet retsstridigt, således at hjælpeansættelse benyttes i strid med det egentlige formål og med henblik på udførelsen af opgaver der, når alt kommer til alt, er af varig karakter, og må den tjenesteretlige status, sagsøgeren fik, således siges at være uretmæssig?

57. Dette er efter min mening et afgørende punkt med henblik på besvarelsen af det stillede spørgsmål.

58. I den forbindelse bemærkes, at:

— sagsøgeren gentagne gange har gjort gældende, at både han selv og de andre hjælpeansatte, der blev ansat på samme vilkår, efterhånden har bestridt samme stilling som den ansatte Augusto Zappatini, nemlig som medhjælper for den ansvarlige for køleanlæggene;

— Kommissionen under sagen kun har gjort gældende, at sagsøgerens indplacering (som hjælpeansat i kategori D, gruppe IX; klasse 3, svarende til lønklasse D 4, løntrin 1 eller 2, for midlertidigt ansatte) samt at hans faglige kvalifikationer (ufaglært arbejder uden erfaring vedrørende industrikøleanlæg) ikke satte ham i stand til 100% at erstatte den Augusto Zappatini, der var værkfører i lønklasse C 2 og havde stor erhvervs erfaring;

— Kommissionen, imidlertid, har erkendt, at sagsøgeren blev ansat for midlertidigt og delvis at udfylde tomrummet efter Zappatini, hvis hverv fra begyndelsen var blevet udført af hjælpeansatte; Kommissionen har selv under retsmødet erkendt,

at man ved at ansætte midlertidigt ansatte efter Zappatini's fratræden ville undgå en blokering og midlertidigt standsning af arbejdet og dermed også, at det arbejde, der skulle udføres af den ansatte, var en nødvendighed;

— sagsøgerens overordnede i noter af 3. oktober 1984 og 21. januar 1985 oplyste, at sagsøgeren arbejdede »som afløser for Zappatini«, og at hans stilling »svarede (svare) til den stilling, Zappatini havde«.

59. At der har været tale om en varig stilling — i al fald i fem år — forekommer mig således tilstrækkeligt godtgjort under sagen.

60. At de omhandlede arbejdsopgaver muligvis var uopsættelige, ændrer ikke deres karakter og kan kun tjene som retsgrundlag for oprettelse af en kontrakt om ansættelse som hjælpeansat, hvis det godtgøres, at der ikke [*netop*] på det pågældende tidspunkt var passende ledige stillinger på budgettet.¹⁰

61. Sagsøgeren har faktisk i et år, i det tredje år, der er gået efter Zappatini's fratræden bestridt den samme stilling som denne, og har altså udført tilsvarende arbejde, selv om han ikke kunne gøre det på samme måde på grund af sin mangel på erfaring. Ansættelsesmyndigheden mente ganske enkelt, at det samme arbejde nu kunne udføres af en almindelig medhjælper, der endnu var i lære og ikke som tidligere af en værkfører.

62. Der må derfor virkelig herske tvivl om retmæssigheden af den fremgangsmåde, sagsøgte her har anvendt.

¹⁰ — Nævnte dom Toledano Laredo, s. 363, præmis 17.

63. Jeg mener imidlertid ikke, at dette er nok til fuldstændig at give sagsøgeren medhold i hans påstande.

64. For jeg mener ikke, at Domstolen kan statuere, at sagsøgeren har krav på tjenesteretlig stilling som midlertidigt ansat i stedet for som hjælpeansat allerede fra datoen for indgåelsen af hans ansættelseskontrakt med alle heraf følgende virkninger, bl. a. fornyelse af kontraktforholdet efter den 21. februar 1985.

65. Dels kan Domstolen ikke sætte sig i administrationens sted, når det gælder valget af ansatte.

66. Og dels vil også enhver af de øvrige ansatte, som har udført det nævnte arbejde kunne påberåbe sig de grunde, sagsøgeren har fremført, idet flere af dem endnu kan være i en sådan situation, at de kan klage eller anlægge sag rettidigt. Det er imidlertid umuligt samtidig at lade flere personer være ansat i samme stilling som midlertidigt ansatte.

67. Hertil kommer at det ikke er muligt at fastslå, at sagsøgerens indplacering ville gøre det muligt for ham at bestride den stilling, der ville blive oprettet med henblik herpå.

68. Jeg finder det imidlertid rimeligt, at der tilkendes sagsøgeren en godtgørelse som påstået for det tidsrum, han har fungeret som hjælpeansat, og svarende i al fald til forskellen mellem det vederlag, der blev udbetalt ham, og det vederlag, han ville have modtaget, hvis han var blevet ansat som midlertidigt ansat, nemlig som oplyst af Kommissionen henholdsvis 44 016 BFR og 44 172 BFR månedligt.

69. Den omstændighed, at det ikke er muligt at sige, at der i listen over stillinger var en ledig stilling, som sagsøgeren kunne indplaceres i som midlertidigt ansat, er, ikke til hinder herfor, da ledelsen på Ispra selv har anset det for nødvendigt at overføre den stilling, Zappatini tidligere beklædte, til en anden tjenestegren, uden at der samtidig blev frigivet en anden stilling, der svarede til den, sagsøgeren bestred.

70. III — Mit forslag til afgørelse går herefter ud på følgende:

— Kommissionen tilpligtes at udbetale sagsøgeren en godtgørelse svarende til forskellen mellem hans vederlag som hjælpeansat i et år og det beløb, han ville have modtaget, såfremt han i samme tidsrum havde været ansat som midlertidigt ansat i den tilsvarende kategori, hvilken godtgørelse forhøjes med de tillæg, han ville have haft krav på, såfremt han havde haft den sidstnævnte og ikke den førstnævnte status, både i den kontraktmæssige ansættelsesperiode og i medfør af kontraktens opsigelse;

— i øvrigt frifindes sagsøgte;

— Kommissionen betaler sine egne omkostninger samt halvdelen af sagsøgerens omkostninger, mens sagsøgeren, der har tabt sagen på nogle punkter, selv betaler resten.